

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **R. B., s miestom podnikania: Z.**, IČO: X., zast. advokátom JUDr. M. K., so sídlom: Š. proti žalovanému: **D., s. r. o., so sídlom: P.**, IČO: X., zast. ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU JUDr. M.I., s. r. o., so sídlom: T., IČO: X. **o zaplatenie 35 349,71 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 20Cb 200/2009, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/204/2011-248 z 24. novembra 2011 v časti výroku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby, právoplatný 12. januára 2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žilina ako súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 20Cb 200/2009-198 zo dňa 17. 02. 2011 zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie 35 349,71 eur s 13 % - ným ročným úrokom z omeškania od 16. 01. 2008 do zaplatenia a náhradu trov konania. Súčasne uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v sume 8 910,46 eur na účet jeho právneho zástupcu, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že dňa 17. 02. 2011 súd pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu postupom podľa § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.), a to z dôvodu, že žalobca svoju neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnil napriek tomu, že doručenie predvolania mal riadne a včas

vykázané. Právny zástupca žalobcu svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil faxovým podaním zo dňa 17. 02. 2011, dôvodiac kolíziou pojednávaní s tým, že pojednávania sa nemôže zúčastniť ani jeho koncipient, ktorý je práceneschopný. Okresný súd majúc za to, že kolízia pojednávaní nie je ospravedlniteľným dôvodom na odročenie pojednávania, žiadosť právneho zástupcu žalobcu doručení súdu v deň pojednávania, neakceptoval. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že ospravedlnenie nebolo uskutočnené riadne a včas, naviac zástupca žalobcu k svojej žiadosti nepripojil žiadne dôkazy o ním tvrdených skutočnostiach.

K veci samej súd uviedol, že žalobca v priebehu konania upravil skutkové tvrdenia tak, že cenu diela žiada zaplatiť v zmysle zmluvy o dielo zo dňa 06. 10. 2003 s tým, že žalovaná suma pozostáva z ceny za vykonané dielo, z ceny poskytnutých služieb v zmysle servisnej zmluvy zo dňa 23. 06. 2005, ako aj z ceny vykonaných naviac prác. Podľa zmluvy o dielo zo dňa 06. 10. 2003 bol záväzok žalobcu ako zhotoviteľa dodávať žalovanému ako objednávateľovi 50 - 60 čerpacích staníc LPG v rozsahu a za podmienok uvedených v zmluve. Zmluvné strany dohodli cenu diela vo výške 40 000,- Sk za montáž jednej čerpacej stanice LPG (bez DPH). Podľa čl. 2 zmluvy mal žalobca ako zhotoviteľ dodať komplexné montážne práce na elektrických zariadeniach čerpacích staníc LPG v rozsahu projektu. Mal zabezpečiť odborné prehliadky a odborné skúšky elektrického zariadenia, uzemnenie zariadenia Č., kladné prvé úradné skúšky TI a doklady potrebné na vydanie oprávnenia IP. Súd prvého stupňa poukázal na čl. 2 bod 2.1.6., čl. 2 bod 2.1.7. zmluvy, výpovede svedkov P. H. a J. K. a aplikujúc § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len ObchZ), § 536 ods. 1, § 537 ods. 1, ods. 2, § 546 ods. 1 veta prvá a § 365 ObchZ v spojení s § 120 ods. 1 O. s. p. mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol zmluvný vzťah z titulu uzavretej zmluvy o dielo a servisnej zmluvy. Žalobca v konaní nepreukázal žiadnymi dôkazmi, že mu vznikol nárok na zaplatenie žalovanej sumy a nepreukázal ani splnenie svojich zmluvných povinností podľa uzavretej zmluvy, konkrétne čl. 2 zmluvy o dielo. Žalobca v žalobe a ani v priebehu konania nešpecifikoval výšku žalovanej sumy a nereagoval ani na výzvu súdu zo dňa 29. 11. 2010. Tvrdil, že žalovaná suma pozostáva z ceny diela v zmysle zmluvy o dielo, z ceny vykonaných služieb v zmysle servisnej zmluvy a z ceny naviac prác. Nekonkretizoval, ktorá časť žalovanej sumy je žalovaná v zmysle zmluvy o dielo, ktorá časť z titulu naviac prác a ktorá časť z titulu uzavretej servisnej zmluvy. Súd zdôraznil, že bolo povinnosťou žalobcu ako účastníka konania dostatočne svoju žalobu konkretizovať, aby predložené dôkazy korešpondovali so skutkovými tvrdeniami. V konaní bolo rozporované vykonanie diela, ako

aj vznik nároku žalobcu na zaplataenie navyiac prác. Žalobca predložil súdu listinné dôkazy, ktoré preukázali zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania, avšak nepreukazovali splnenie zmluvných povinností. Žalobca vo svojom písomnom podaní zo dňa 30. 09. 2010 síce označil dôkazy, ale neoznačil, na preukázanie akej skutočnosti by ich mal súd vykonať. Súd uviedol, že žalobca nesie dôkazné bremeno v súvislosti s tvrdeniami, ktoré umožňujú žalobe vyhovieť za predpokladu, že budú tieto tvrdenia preukázané. Ak nebolo možné zistiť určitú skutkovú okolnosť, ktorá bola medzi účastníkmi konania sporná a pre rozhodnutie dôležitá, postihne nepriaznivý dôsledok toho účastníka, ktorý mal v súvislosti s ňou dôkaznú povinnosť. Keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno, súd žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania priznal náhradu trov konania v celkovej výške 8 910,46 eur z titulu súdneho poplatku 2 120,50 eur za podaný odpor a trov právneho zastúpenia 6 789,96 eur.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím rozsudkom č. k. 13 Cob/204/2011-248 zo dňa 24. 11. 2011, rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil s tým, že podľa § 222 ods. 3 v spojení s § 164 O. s. p. v úvodnej časti rozsudku opravil IČO žalobcu, ktoré správne znie: „3.“. Napadnutý rozsudok vo výroku o trovách konania podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O. s. p. zrušil a vec v tejto časti vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vo vzťahu k námietke žalobcu spočívajúcej v odňatí možnosti konať pred súdom odvolací súd skonštatoval, že k odňatiu možnosti žalobcu konať pred okresným súdom nedošlo. Poukázal na dĺžku súdneho konania, k začatiu ktorého došlo dorúčením žaloby na okresný súd dňa 19. 02. 2009 a k rozhodnutiu sporovej veci napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu došlo dňa 17. 02. 2011. Po celú dĺžku konania mali žalobca aj žalovaný vytvorený dostatočný časový priestor k realizovaniu svojich nielen procesných, ale aj Ústavou Slovenskej republiky garantovaných práv a bolo len na účastníkoch súdneho konania, akým spôsobom ich budú naplňať. V predmetnej veci bol nariadený termín pojednávania na deň 24. 11. 2009, ktorého sa podľa obsahu zápisnice o pojednávaní zúčastnil žalobca a substitučný právny zástupca žalobcu. Druhý termín pojednávania bol nariadený na deň 25. 03. 2010 a podľa obsahu zápisnice o pojednávaní bol opäť prítomný žalobca a substitučný právny zástupca žalobcu. Tretí termín bol stanovený na deň 18. 05. 2010, štvrtý na deň 21. 09. 2010,

na ktorom bol prítomný žalobca a substitučný právny zástupca žalobcu, piaty termín pojednávania bol určený na deň 23. 11. 2010 a posledným termínom pojednávania bol deň 17. 02. 2011, na ktorom bol vyhlásený odvolaním napadnutý rozsudok. Dokazovanie pred okresným súdom podľa § 122 a nasl. O. s. p. bolo vykonávané v priebehu celého trvania sporu, pričom toto dokazovanie nie je možné zúžiť len na jeden úkon nariadeného pojednávania na deň 17. 02. 2011, ktorého sa aj podľa názoru odvolacieho súdu nezúčastnil žalobca a jeho právny zástupca bez vážneho dôvodu.

Vo vzťahu k pojednávaniu konanému na prvostupňovom súde dňa 17. 02. 2011 odvolací súd na základe doručeníek pripojených k č. l. 171 skonštatoval, že žalobca aj právny zástupca žalobcu mali predvolanie na termín pojednávania doručené dňa 02. 12. 2010, a teda nielen v súlade s § 115 ods. 2 O. s. p., ale aj v značnom časovom predstihu, ktorá skutočnosť umožňovala žalobcovi aj jeho právnomu zástupcovi usporiadať si svoje záležitosti spôsobom, ktorý im účasť na nariadenom pojednávaní zabezpečí. Keďže žalobca svoju neúčasť na pojednávaní neospravedlnil, neexistoval na jeho strane dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania. Právny zástupca žalobcu síce svoju neúčasť ospravedlnil z dôvodu kolízie pojednávania, táto však pred prvostupňovým, ani odvolacím súdom preukázaná nebola, preto toto tvrdenie vyhodnotil odvolací súd v zhode s názorom okresného súdu tak, že nejde o dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania. Odvolací súd zdôraznil, že podmienky k prejednaniu veci v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu boli splnené s ohľadom aj na dôslednú aplikáciu zásady rovnosti strán v súdnom konaní, ktorá je vyjadrená nielen v ust. § 18 O. s. p., ale aj v čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02, II. ÚS 35/02 a III. ÚS 153/07 a uviedol, že zásada vyjadrujúca „právo na spravodlivý súdny proces“ je spojená s nutnosťou rovnakých „pravidiel hry“, rovnako aj s princípom „rovnosti zbraní“ pre všetkých účastníkov konania. Súdny sú povinné aplikovať túto zásadu vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania bez ohľadu na ich procesné postavenie, v danom prípade tak voči žalobcovi, ako vo vzťahu k žalovanému. Obidve strany v spore pri zásade rovnosti majú právo, aby sa ich vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a práve súd dbá na to, aby sa podľa § 6 O. s. p. postupovalo v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná. Odvolací súd na základe uvedeného zhrnul, že za situácie, keď na strane žalobcu nebol tvrdý dôvod, pre ktorý sa nezúčastnil nariadeného termínu pojednávania, pričom jeho neúčasť zostala bez ospravedlnenia, nebola kolízia pojednávania, naviac nepreukázaná na strane právneho zástupcu žalobcu, dôležitým dôvodom pre odročenie

pojednávania. Prvostupňový súd aplikoval zásadu rovnosti, ktorá sa prejavila aj v spôsobe vedenia konania pred okresným súdom a v priebehu dokazovania, čím boli splnené procesné podmienky k prejednaníu veci pred okresným súdom dňa 17. 02. 2011. Odvolacia námietka žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom tak nebola relevantná, a to ani v rovine výsluchu svedkyne J. K. na pojednávaní dňa 17. 02. 2011, keďže žalobca a jeho právny zástupca sa vlastným postupom vzdali možnosti klásť jej otázky, pretože sa bez vážneho, dôležitého a bez ospravedlniteľného dôvodu nezúčastnili predmetného pojednávania. Vo vzťahu k uvedenej námietke odvolací súd zdôraznil, že túto nie je možné s ohľadom k celému priebehu a postupu súdneho konania pred prvostupňovým súdom viazať len na jeden úkon súdneho pojednávania. Pre úplnosť dodal, že výsluch svedkyne J. K. navrhol vykonať ako dôkaz žalovaný a nie žalobca.

K zhodnoteniu skutkového a právneho stavu veci súdom prvého stupňa odvolací súd poukázal na odôvodnenie prvostupňového rozsudku, viažuce sa k výrokovej časti, ktorou bola žaloba zamietnutá. S týmto odôvodnením sa odvolací súd za aplikácie § 219 ods. 2 O. s. p. stotožnil a v súvislosti s odvolacími dôvodmi žalobcu k veci samej poukázal na § 213 ods. 1 O. s. p, keďže odvolací súd bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa. Mal za to, že skutkový stav bol prvostupňovým súdom zistený dostatočne a neprihliadol na dodatočne, až v odvolacom konaní doložené dôkazy zo strany žalobcu, konkrétne zápis o prerokovaní pohľadávky zo dňa 08. 11. 2011 a stav Knihy záväzkov v tuzemskej mene po partneroch na č. 1. 217 spisu, pretože išlo o dôkazy, ktoré neboli produkované pred súdom prvého stupňa a nebol preukázaný ani jeden z taxatívnych dôvodov, vyplývajúcich z § 205a ods. 1 O. s. p., pre ktorý by bolo možné prihliadnúť k týmto novo a dodatočne označeným dôkazom až v konaní pred odvolacím súdom. Poukázal na procesné poučenie prvostupňového súdu podľa § 120 ods. 4 O. s. p., ako aj dátum zápisu o prerokovaní pohľadávky (08. 11. 2007), ktorý ako dôkaz mohol žalobca predložiť do momentu rozhodnutia prvostupňovým súdom, pretože žaloba bola súdu doručená dňa 19. 02. 2009 a v priebehu konania bolo nariadených viacero termínov pojednávania. S poukazom na ust. § 79 ods. 1 a 2 O. s. p. odvolací súd zdôraznil, že žalobca dôkaz zápisu o prerokovaní pohľadávky spolu s Knihou záväzkov v tuzemskej mene po partneroch na č. 1. 216 - 217 spisu mohol označiť a pripojiť už k samotnej žalobe zo dňa 05. 11. 2008.

Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, odvolací súd v súlade s § 219 ods. 2 O. s. p. zdôraznil správnosť postupu

prvostupňového súdu, ktorý v súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu žiadal nielen jeho špecifikáciu, ale aj preukázanie, a to v rámci povinnosti tvrdenia, ako aj dôkaznej povinnosti žalobcu (§ 101 ods. 1 v spojení s § 120 ods. 1 a 4 O. s. p.). Poukázal na to, že prvostupňový súd na pojednávaní konanom dňa 25. 03. 2010 vyzval žalobcu, aby do ďalšieho pojednávania predložil doklady preukazujúce splnenie povinnosti podľa uzavretej zmluvy o dielo zo dňa 06. 10. 2003 a servisnej zmluvy zo dňa 23. 06. 2005. V zmysle obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 18. 05. 2010 (č. 1. 90), súd opätovne vyzval právneho zástupcu žalobcu na splnenie povinnosti uloženej mu na pojednávaní konanom dňa 25. 03. 2010. Na ďalšom pojednávaní dňa 21. 09. 2010 bolo žalobcovi a jeho právnenému zástupcovi uložené, aby v lehote 10 dní doručili do spisového materiálu kompletne doklady týkajúce sa žalovaných faktúr, rekapituláciu, ktorá tvorila prílohu, súpisy vykonaných prác a materiálov, e-mailovú komunikáciu, prípadne ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania. Podľa zápisnice o pojednávaní zo dňa 23. 11. 2010, prvostupňový súd opakovane pristúpil k výzve, aby žalobca v lehote 15 dní špecifikoval, ku ktorej ČS PHM uvedenej v žiadosti o zabezpečenie listinných dôkazov zo dňa 28. 09. 2010 zabezpečoval revíziu podľa uzavretej zmluvy a ku ktorej si zabezpečoval revíziu sám žalovaný, rovnako aby špecifikoval, akú časť žalovanej sumy uplatňuje podľa zmluvy o dielo a akú časť z titulu servisnej zmluvy (č. 1. 170). Uvedeným postupom súd prvého stupňa vytvoril žalobcovi možnosti k splneniu si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti, ktorých bol nositeľom, a to aj v rovine preukázania uplatnenej žalovanej pohľadávky. Bolo na žalobcovi, aby uplatnenú pohľadávku preukázal, za súčasného rozporovania žalovaným, ktorý namietal, že žalobca neodovzdal doklady o revízii, skúškach technickej inšpekcie jednotlivých osvedčení, ako ani projekty skutočného vyhotovenia diela (č. 1. 70). Žalovaný zároveň namietal výšku faktúr, pretože žalobca ako zhotoviteľ nepredložil doklady o schválení prác, ktoré boli účtované a k čerpacím staniciam neboli dodané všetky potrebné doklady k tomu, aby podľa uzavretých zmlúv mohlo byť dielo vykonané zo strany žalobcu považované za splnené. Samotná kalkulácia, ktorú predkladal žalobca v súdnom konaní, nesvedčila splneniu jeho povinnosti ako zhotoviteľa, vyplývajúcej z uzavretej zmluvy o dielo a servisnej zmluvy. Odvolací súd zdôraznil, že žalobca si musel byť vedomý svojej dôkaznej povinnosti už aj s ohľadom na obranu žalovaného, ktorý na pojednávaní konanom dňa 25. 03. 2010 (č. 1. 73) okrem iného uviedol, že naviac práce nerozporuje len za situácie, pokiaľ budú preukázané žalobcom, rovnako aj ich cena. Ďalej odvolací súd poukázal na to, že v priebehu konania žalobca poskytol tvrdenie, že urobil rozpočet, v ktorom boli uvedené naviac práce a ich cena, tento zaslal e-mailovou poštou žalovanému a p. H. alebo p. K. ich mali telefonicky odsúhlasiť, pričom išlo o naviac práce, ktoré vznikli aj v priebehu

budovania prevádzky čerpacej stanice (výpoveď žalobcu na pojednávaní dňa 21. 09. 2010 na č. l. 96 - 100). V súvislosti s takto poskytnutým tvrdením žalobcu a označených osôb bolo vykonané dokazovanie výsluchom svedka P. H., ktorý uviedol, že žalobca odovzdával doklady – úradné skúšky a revízie, avšak už si presne nepamätal, konkrétne o aké doklady išlo. Uviedol, že doklady nepreberal on, ale p. K. a bola ešte ďalšia pracovníčka, ktorá to kompletovala a dávala do takého stavu, aby sa to S. mohlo odovzdať. Svedok cenu navyše prác so žalobcom neodsúhlasoval a ani nikdy telefonicky so žalobcom o sume nehovoril. Výpoveďou tohto svedka žalobca nepreukázal svoje tvrdenie o rozsahu a cene prác, ktoré uplatnil podanou žalobou v zmysle faktúr č. 26/07, 45/06, 03/07, 22/07, 25/07 a 38/07. Odvolací súd sa zmienil aj o výpovedi svedkyne J. K. na pojednávaní konanom dňa 17. 02. 2011, ktorá sa na podrobnosti nepamätala, resp. sa nevedela vyjadriť k niektorým otázkam, uviedla však, že navyše práce so žalobcom neodsúhlasovala. Ani z jej výpovede teda nevyplývalo tvrdenie žalobcu, že rozsah navyše prác a ich cena mala byť so žalovaným odsúhlasená. Žalobca do spisového materiálu doložil na č. l. 119 až 166 listinné dôkazy, a to faktúry a súpisy, pričom z faktúr vyplývalo, že boli nimi účtované elektroinštalačné práce. Revízne knihy doložené do spisu (č. l. 189a) však vykonanie prác žalobcom nepreukázali, keďže vzhľadom k ich obsahu nie sú v nich zahrnuté potrebné popisy navyše prác. Odvolací súd tak v zhode s názorom okresného súdu skonštatoval, že napriek tomu, že žalobca bol povinný predložiť stavebné denníky na preukázanie realizovania navyše prác, ani jedným z dokladov predložených žalobcom nebolo preukázané odsúhlasenie prác žalovaným a ak mala byť cena prijatá dohodou, tak z nich nebolo zrejmé ani to, aká bola dohoda. Pokiaľ aj došlo k predloženiu revíznej knihy, nevyplýval z nej rozsah žalobcom tvrdých navyše prác a ani ním tvrdená dohoda o výške ceny.

Odvolací súd ďalej poukázal na obsah zmluvy o dielo a servisnej zmluvy, v ktorých bol presne vymedzený režim zmluvných práv a povinností, podľa ktorých žalobca nepostupoval. V zmysle čl. 7 bod 7.7. zmluvy o dielo bolo dohodnuté, že žalovaný ako objednávateľ uhradí žalobcovi ako zhotoviteľovi len preukázané náklady, nevyhnutne vynaložené na prípadné, ním požadované výkony nad rámec plnenia predmetu tejto zmluvy. Podľa celého obsahu zmluvných práv a povinností zmluvy o dielo, ako aj servisnej zmluvy, bol žalobca povinný preukázať navyše práce, ktoré účtoval jednotlivými faktúrami, k čomu však v predmetnom sporovom konaní nedošlo. Ak aj žalobca dokladal popisy prác a materiálov, tieto neboli podpísané žalovaným, rovnako ani pracovný výkaz servisného technika. Faktúra č. L. na č. l. 156 spisu a ďalšie na č. l. 154, 155, 157 a 158, ktorou

dodávateľ T. účtovala výkon činnosti žalobcovi, sama osebe bez ďalšieho nemohla byť dôkazom o vykonaní prác žalobcom pre žalovaného a o výške ich ceny.

Odvolací súd sa na základe vyššie uvedených skutočností stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, v dôsledku čoho sa mu nepodarilo preukázať uplatnený žalobný nárok.

Za aplikácie § 222 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 164 O. s. p. odvolací súd opravil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v jeho úvodnej časti uvedením správneho identifikačného čísla (IČO) žalobcu „X.“, pretože len chybou v písaní súd prvého stupňa uviedol IČO nesprávne, a to aj s ohľadom k správne uvedenému identifikačnému číslu žalobcu v podanej žalobe zo dňa 05. 11. 2008.

Odvolací súd svojím rozhodnutím súčasne zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách prvostupňového konania z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, pre ktoré sa táto výroková časť stala pred odvolacím súdom nepreskúmateľnou. Prvostupňovému súdu uložil v rámci nového konania riadnym spôsobom odôvodniť rozhodnutie o trovách konania, v ktorých bude zahrnuté aj rozhodnutie o trovách odvolacieho konania, za podmienky zisťovania účelnosti uplatnených trov žalovaným, s prihliadnutím na ust. § 14 ods. 6 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v súvislosti s uplatňovaním odmeny za porady s klientom. Odvolací súd zdôraznil, že je nevyhnutné, aby súd prvého stupňa v súvislosti s úkonom porád pracoval so znením citovanej vyhlášky platnej a účinnej vždy k dátumu, kedy bola žalovaným tvrdená porada vykonaná.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 08. 10. 2012.

Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (ďalej tiež ako dovolateľ). Prípustnosť dovolania odôvodnil tvrdením, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p., teda že mu ako účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť pred ním konať. Dôvodnosť dovolania odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci).

Žalobca má za to, že jeho návrh je dôvodný, svoj nárok jednoznačne preukázal a návrh aj podrobne zdôvodnil. Poukázal na to, že pre žalovaného realizoval dodávku čerpacích staníc LPG, ich servis a rôzne elektroinštalačné práce. Za tieto práce vyhotovil faktúry, ktoré boli potvrdené a odsúhlasené konateľkou spoločnosti J. K., pred ňou konateľom P. H. a niektoré boli aj uhradené. Žalobca realizoval vykonané práce na základe zmluvy o dielo zo dňa 06. 10. 2003, ktorú žalovaný nerozporuje, nerozporuje ani vykonané práce, len ich cenu. V zmysle tejto zmluvy bol záväzok žalobcu ako zhotoviteľa dodávať žalovanému ako objednávateľovi Č. v rozsahu a za podmienok uvedených v zmluve. Zmluvné strany si dohodli cenu diela vo výške 40 000,- Sk (bez DPH) za montáž jednej čerpacej stanice LPG. Ďalšie poplatky podľa čl. 4 bod 4.2. zmluvy za vyjadrenia a stanoviská Technickej inšpekcie a za vydanie osvedčení v cene diela ČS LPG zahrnuté nie sú. Žalovaná suma pozostáva z ceny za vykonané dielo v zmysle zmluvy o dielo, z ceny poskytnutých prác a služieb v zmysle servisnej zmluvy zo dňa 23. 06. 2005 a z ceny za poskytnuté elektromontážne práce. Žalobca tvrdí, že všetky doklady uvádzané v čl. 2 bod 2.1.6. odovzdal, nakoľko v opačnom prípade by sa nemohla uskutočniť kolaudácia ČS LPG. Skutočnosť, že žalobca svoj záväzok podľa čl. 2 zmluvy splnil, mali preukázať „Revízne knihy ČS LPG“, ktoré označil za dôkaz písomným podaním zo dňa 28. 09. 2010 s tým, že súd mal tieto dôkazy vykonať. Žalobca súčasne poukázal na čl. 4 bod 4.3. zmluvy, v zmysle ktorého si objednávateľ vyhradzuje právo zadržať 10 % z hodnoty diela do termínu odstránenia prípadných väd a nedostatkov. Žalobca uviedol, že súdu predložil jednotlivé faktúry, ktoré neboli uhradené vôbec, alebo boli uhradené len čiastočne. Ide o neuhradenú faktúru č. 26/07 z 25. 09. 2007 k úhrade 522,21 eur (15 732,- Sk), čiastočne uhradenú faktúru č. 45/06 z 08. 09. 2006 k úhrade 13 628,63 eur (410 576,- Sk) – neuhradených ostalo 331,94 eur, čiastočne uhradenú faktúru č. 03/07 z 23. 01. 2007 k úhrade 17 713,89 eur (533 648,50 Sk) – neuhradených ostalo 10 577,19 eur, faktúru č. 22/07 zo 06. 07. 2007 k úhrade 6 636,13 eur (199 920,- Sk), faktúru č. 25/07 z 25. 09. 2007 k úhrade 7 900,15 eur (238 000,- Sk) a neuhradenú faktúru č. 38/07 z 10. 12. 2007 k úhrade 7 722,40 eur (232 654,- Sk).

Žalobca súdu vytkol, že dostatočne nepreskúmal skutkový a právny stav veci a nesprávne, resp. nedostatočne vyhodnotil predložené listinné dôkazy, v dôsledku ktorej skutočnosti mu ako účastníkovi odňal možnosť konať pred súdom. Má za to, že v konaní uniesol dôkazné bremeno a predloženými zmluvami aj faktúrami súdu riadne preukázal skutkový aj právny stav veci. Súdu vytkol, že procesne pochybil, keď svedkyňu J. K. vypočul bez jeho prítomnosti. Takýmto postupom súd žalobcovi odňal možnosť klásť menovanej

svedkyňi otázky. Z uvedených dôvodov žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/204/2011-248 zo dňa 24. 11. 2011 (majúc na mysli výrok napadnutého rozsudku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby), ako aj rozsudok prvostupňového súdu č. k. 20Cb 200/2009-198 zo dňa 17. 02. 2011 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie, a to za účelom opätovného výsluchu svedkyne K. za účasti žalobcu.

K dovolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 243b ods. 5, veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietnuť.

Podľa § 243b ods. 5, veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Z príslušných ustanovení O. s. p. je zrejmé, že dovolaním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Vyplyvajúc z obsahu dovolania, žalobca týmto mimoriadnym opravným prostriedkom napadol rozsudok odvolacieho súdu v jeho prvom výroku, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok o zamietnutí žaloby vo veci samej.

V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.)

alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd vo svojom prvom výroku potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina ako súdu prvého stupňa vo veci samej, pričom však vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Rovnako nejde o potvrdenie takého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým by súd prvého stupňa vo svojom výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie žalobcu v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu, uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania, smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd, vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Dovolateľ vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O. s. p. nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení vyvodit' nemožno.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalobcu, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Citované ustanovenie odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvisu s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci vysloveným v napadnutom rozhodnutí. Z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. nie je rozhodujúce, či účastník konania konal pred súdom osobne alebo prostredníctvom zástupcu, ale len to, či bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu ukrátený na svojich procesných právach. Procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. zakladá okrem iného aj žalobcom namietané hodnotenie dôkazov vykonané v rozpore s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku ako základným predpisom upravujúcim procesný postup súdu, ako aj pojednávanie, resp. rozhodnutie v neprítomnosti účastníka, resp. jeho právneho zástupcu, opodstatnenosť ktorých tvrdení však dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, nezistil.

Žalobca v dovolaní namietol predovšetkým to, že súd prvého stupňa na poslednom pojednávaní konanom dňa 17. 02. 2011 rozhodol bez jeho prítomnosti, ako aj prítomnosti jeho právneho zástupcu, a to napriek tomu, že svoju neprítomnosť riadne a včas ospravedlnili. Tým, že na predmetnom pojednávaní súd v ich neprítomnosti vypočul svedkyňu - konateľku (štatutárku) žalovaného, J. K., s ktorou žalobca priamo jednal, procesne pochybil, pretože takýmto postupom žalobcovi (resp. jeho právnenému zástupcovi) odňal možnosť klásť jej otázky.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že riadne a včasné doručenie predvolania na termín pojednávania dňa 17. 02. 2011 žalobcovi a jeho právnenému zástupcovi mal súd prvého stupňa

za preukázané z doručeníek založených na č. l. 171 spisu, z ktorých vyplýva, že tieto im boli doručené dňa 02. 12. 2010, a teda skutočne v dostatočnom časovom predstihu pred konaním namietaného pojednávania, tak, ako to správne skonštatoval aj súd odvolací. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že žalobca svoju neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnil, jeho právny zástupca dňa 16. 02. 2011 zaslal súdu faxové podanie zo dňa 15. 02. 2011, súdu doručené dňa 17. 02. 2011 (č. l. 174), ktorým ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu kolízie pojednávania a súčasne požiadal o jeho odročenie na iný termín. Súčasne súdu oznámil, že pojednávania sa nemôže zúčastniť ani jeho koncipient JUDr. C. T. z dôvodu jeho práceneschopnosti.

Zo zápisnice o pojednávaní konanom dňa 17. 02. 2011 (č. l. 175 - 179) vyplýva, že tohto pojednávania sa zúčastnili len žalovaný a jeho právna zástupkyňa (na základe substitučnej plnej moci založenej na č. l. 180), žalobca ani jeho právny zástupca prítomní neboli. Súd po tom, ako vyhlásil uznesenie o pojednávaní v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu podľa § 101 ods. 2 O. s. p., vypočul právnu zástupkyňu žalovaného, žalovaného, svedkyňu J. K., následne prítomných oboznámil s obsahom spisového materiálu, uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a na záver vyhlásil rozsudok v mene Slovenskej republiky.

Právo účastníka byť prítomný na pojednávaní je vyjadrené v ust. § 115 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Vyplývajúc z citovaného ustanovenia, ide o právo, nie povinnosť účastníka konania, t. z., že je na ňom, či svoje právo zúčastniť sa pojednávania na príslušnom súde využije alebo nie.

Podľa § 101 ods. 2 O. s. p. v znení platnom a účinnom ku dňu konania namietaného pojednávania na súde prvého stupňa (17. 02. 2011), súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Všeobecne platí, že účastník konania sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí (§ 24 ods. 1 O. s. p.). Oprávnenie zvoliť si zástupcu je zaručené aj v ústavnej rovine (čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd); jeho zmyslom je poskytnúť

procesným právam a povinnostiam účastníka konania kvalifikovanú ochranu. Ak je účastník zastúpený advokátom s plným procesným plnomocenstvom (§ 25 O. s. p.), jeho procesné práva a povinnosti vykonáva v konaní jeho zástupca. Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. sa vzťahuje na účastníka konania i na jeho zástupcu.

Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby súd mohol vec prejednať v neprítomnosti účastníka alebo jeho zástupcu, a to: riadne predvolanie účastníka (jeho zástupcu) a absencia žiadosti účastníka (jeho zástupcu) o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Z tohto predpokladu vychádza aj ust. § 119 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť (v znení platnom a účinnom k 17. 02. 2011). Ak účastníkovi (jeho zástupcovi) bráni určitá prekážka v účasti na pojednávaní, mal by z tohto dôvodu požiadať o odročenie pojednávania, pričom treba súdu oznámiť dôvod tejto žiadosti.

Dôležitý dôvod v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. môže byť vyvodzovaný len zo skutočnosti, ktorá je vo vzťahu k prebiehajúcemu súdному konaniu a nariadenému pojednávaniu so zreteľom na všetky okolnosti vážna (svojou povahou znemožňujúca každému účastníkovi občianskeho súdneho konania za rovnakých okolností účasť na súdnom pojednávaní), súčasne ospravedlňiteľná (všeobecne prijímaná ako odpustiteľná), nepredvídateľná (nepredvídaná alebo neočakávaná), neodvrátiteľná (neumožňujúca účastníkovi prijať opatrenie prekonávajúce príčinu neúčasti na pojednávaní) a náhla (vzhľadom na časové súvislosti nedovoľujúca účastníkovi uskutočniť kroky vedúce k jeho účasti na pojednávaní).

I keď Občiansky súdny poriadok výslovne neupravuje povinnosť účastníka (jeho zástupcu) dôležitý dôvod, pre ktorý pojednávanie žiada odročiť, aj preukázať, je hodnoverné preukázanie tohto dôvodu nevyhnutným predpokladom toho, aby súd pojednávanie odročil. Pokiaľ reálna existencia dôvodu odročenia pojednávania nie je v čase rozhodovania súdu o žiadosti o odročenie hodnoverne preukázaná, zostáva takáto žiadosť len v rovine nepodložených tvrdení.

Zo skutočností vyplývajúcich zo spisu je zrejmé, že žalobca a aj jeho právny zástupca boli na pojednávanie konané dňa 17. 02. 2011 riadne predvolaní. V čase pojednávania dňa 17. 02. 2011 o 13.00 hod. mal súd prvého stupňa k dispozícii len faxové podanie právneho

zástupcu žalobcu zo dňa 15. 02. 2011 s ospravedlnením neúčasti na pojednávaní a žiadosťou o jeho odročenie z dôvodu kolízie pojednávania, keďže v deň 17. 02. 2011 sa musel o 11.00 hod. osobne zúčastniť pojednávania na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 32Cb/213/2006, na ktorom sa prejednával závažný spor. Na preukázanie v žiadosti uvádzaných tvrdení (kolízia pojednávania a práceneschopnosť advokátskeho koncipienta) však nepredložil žiadny relevantný dôkaz a neurobil tak ani do rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto pokiaľ vo veci konajúci súd jeho žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovel a vec prejednal v jeho neprítomnosti, ako aj neprítomnosti žalobcu, ktorý svoju neprítomnosť ani neospravedlnil a nežiadal o odročenie pojednávania, neporušil žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku a svojím postupom neodňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Na margo uvedeného sa dovolaciemu súdu žiada dodať, že právny zástupca žalobcu sa o termíne iného tvrdeného pojednávania (na Okresnom súde Bratislava I) s najväčšou pravdepodobnosťou musel dozvedieť s väčším časovým odstupom, než v deň odoslania faxového podania (16. 02. 2011 o 10.09 hod.) prvostupňovému súdu.

Vo vzťahu k podmienke prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je tiež nevyhnutné posúdenie miery, do akej sa účastníkovi postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom len pre časť konania, resp. do takej miery, že účastník mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania (R 39/1993). V prejednávanom prípade žalobcovi obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania bezpochyby umožnená bola.

Odňatie možnosti konania pred súdom žalobca vyvodzuje aj z toho, že súd nesprávne vyhodnotil dôkazy, na základe čoho vec nesprávne právne posúdil.

V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Procesný postoj účastníka konania nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04).

Vo vzťahu k vyššie uvedenej povinnosti súdu primeraným spôsobom reagovať na všetky procesné úkony, dovolací súd dodáva, že odvolací súd sa k neopodstatnenosti odvolacích námietok žalobcu podrobne vyjadril v samotnom písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré v plnej miere zodpovedá zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, rešpektujúc ust. § 157 ods. 2 O. s. p. (uplatňované aj v odvolacom konaní podľa § 211 ods. 2 O. s. p.). Okrem skonštatovania správnosti prvostupňového rozhodnutia (§ 219 ods. 1 O. s. p.) sa totiž osobitne vyjadril k otázke pojednávania na prvostupňovom súde dňa 17. 02. 2011 v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, vrátane vykonania dokazovania výsluchom svedkyne J. K., ako aj k celkovej dôkaznej povinnosti žalobcu a následkov v prípade nesplnenia si tejto povinnosti, z dôvodu ktorého je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ústavne akceptovateľné. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Na základe vyššie uvedeného možno skonštatovať, že ak za daného stavu súd prvého stupňa dňa 17. 02. 2011 pojednával, žalovaným navrhnutú svedkyňu J. K. vypočul, dokazovanie ukončil a rozhodol v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, neodňal účastníkovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p. a zároveň týmto postupom nedošlo ani k porušeniu práv na spravodlivý proces v zmysle § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Vo vzťahu k žalobcom namietanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. dovolací súd zdôrazňuje, že nesprávne právne posúdenie veci je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednáwanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 238 O. s. p., v posudzovanom prípade však tomu tak nie je.

Keďže v danom prípade dovolanie žalobcu proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vada uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia) zistená nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5, veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol.

So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť, nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže mu však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 26. marca 2013

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Mgr. Monika Poliačiková